

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . δε. 8,—

Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἐξάμηνος . . . 4,50

Ἐξάμηνος . . . 5,50

Τετμήνηνος . . . 2,50

Τετμήνηνος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑσωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 14 Ἀπριλίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 20

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ' (Συνέχεια)

— Αἱ κυρίαι σᾶς περιμένουν διὰ νὰ χορεύσουν, κύριε Ριονσαί, εἰπὼν ὁ πλοίαρχος, ἐνῶ ἡ κυρία Ζολλιέ προσέθετε χαμηλοφώνως :

— Πόσον χαίρω διὰ τὴν προαγωγὴν σας !

— Εἰς σᾶς τὴν ἐφείλω, εἶμαι βέβαιος, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος εἰς τὸν ἴδιον τόνον, καθήμενος πρὸ τοῦ πιάνου.

Ἐπαιξε μερικὲς σκάλες διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ ὄργανον καὶ κατόπιν ἤρχισεν ἕνα βάλς. Ἀλλὰ τὸ ἐξετέλει μὲ τόσῃν ἐκφρασίᾳ, ὥστε ἀντὶ νὰ τὸ χορεύσουν, ἐστάθησαν νὰ τὸ ἀκούσουν μὲ προσοχήν.

— Κι' ἄλλο ! τὸν παρεκάλεσαν, ὅταν ἐκτύπησε τὴν τελευταίαν συγχορδίαν.

— Διὰ νὰ χορεύσετε ἢ νὰκούσετε ; τοὺς ἠρώτησεν.

— Διὰ ν' ἀκούσωμε.

— Τότε ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν Διδάσκαλον ! ἐψιθύρισε, παίζων τὰς πρώτας νότας ἐνὸς βάλς τοῦ Σοπέν.

Τὸν ἐκράτησαν ἐπὶ μίαν ὥραν χωρὶς φόβον νὰ ἐξαντλήσουν τὸ ρεπερτουάρ του, τὸ ὁποῖον ἐμάντευαν ἀνεξάντλητον.

Ἐπαιζεν ἀπλῶς, ἀφελῶς, χωρὶς τὰ σκέρτσα τῶν ψευδοκαλλιτεχνῶν. Τὰ δάκτυλά του δὲν ἐχόρευαν ἐπιδεικτικῶς ἐπὶ τῶν πλήκτρων, ἀλλ' ἐπετίθεντο μὲ ἀκριβείαν. Αἱ φίλαι του ἦσαν καταγοητευμέναι καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν συνωμίζουν περὶ αὐ-

τοῦ χαμηλοφώνως μὲ τὸν κ. Δελάρξ.

Ἐπιτέλους ἐσκέφθησαν νὰ χορεύσουν, ἀλλὰ τότε ἡ κυρία Ζολλιέ ἤθελε νὰ λάβῃ τὴν θέσιν τοῦ Πέτρου· αὐτὸς ἤρνεϊτο, ἀλλ' ἐκείνη ἐπέμεινε τόσον, ὥστε ὁ νέος ὑπεχώρησεν.

— Ἐπιθυμῶ νὰ χορεύσετε τὴν Ἐ-

λενίτσα μου ποῦ τῆς ἀρέσει τόσον ὁ χορὸς· δὲν θέλω νὰ χορεύσῃ μὲ ἀγνώστους.

Ἡ Ἐλένη ἦτο κομψὴ καὶ μικροκαμωμένη. Μὲ τὴν τελειαν τῆς ἀνατροφῆς, τὴν γλυκύτητά της καὶ τὴν ἀδυναμίαν της, ὑπενθύνιζεν εἰς τὸν Πέτρον τὴν μητέρα του. Διὰ τοῦτο τὸ κοριτσάκι ἐκείνο τοῦ ἤρρεσε πολὺ. Ἦτο ὅμως πραγματικῶς ὠραία, ξανθὴ, λευκὴ, ροδοκόκκινη, μὲ ὠραία γαλανὰ μάτια καὶ μὲ κάτασπρα δόντια κανονικώτατα.

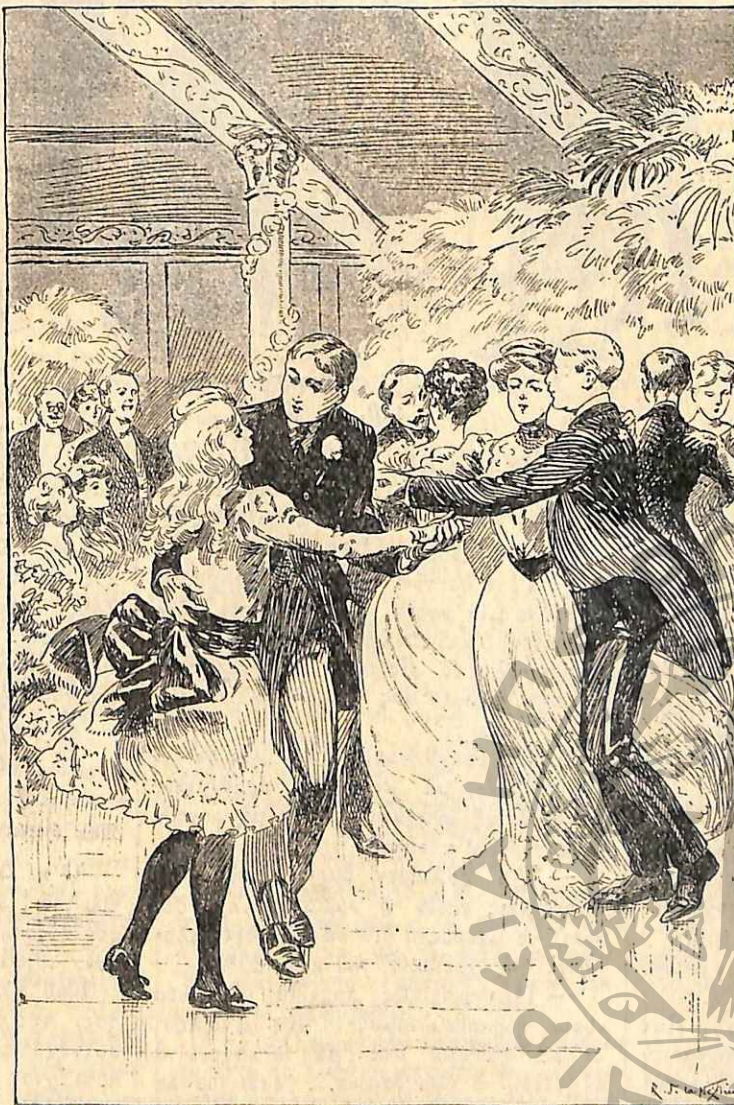
Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ καὶ ἡ εὐχαριστήσις του κηδεύθη, ὅταν εἶδεν ὅτι κ' ἐκείνη ἐχόρευεν ἀμέμπτως ὅπως αὐτὸς.

Διεκριθῆσαν ἀμέσως εἰς τὴν αἵθουσαν κ' ἐθαυμάσθησαν εἰς τοὺς νέους χορούς, τοὺς ὁποίους μὲ προθυμίαν ἐπαιζεν ἡ μητέρα διὰ νὰ κάμνῃ τὴν φιγούραν της ἡ κόρη.

Ὁ πλοίαρχος Δελάρξ ἦτο τόσον εὐχαριστημένος, ὥστε δὲν ἐφύγεν ἀπὸ τὴν αἵθουσαν, πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τῶν ἀξιωματικῶν του, οἱ ὁποῖοι ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὸν εἶδαν νὰ διασκεδάξῃ.

Πραγματικῶς, ἀφωσιωμένος πολὺ εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦτο καλὴ καὶ ὠραία, καὶ ἀγαπῶν τρυφερῶς τὰ δύο του παῖδια, ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο πάντοτε μελαγχολικός. Σπανίως ἐξελάρωνε τὸ μέτωπόν του. Μολονότι ἐλάτρευε τὸ ἐπάγγελμα του, δὲν ἐταξείδευε παρὰ μὲ λύπην. Καὶ συχνὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀξιωματικούς του :

— Ὁ ναυτικὸς δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται, διότι

Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις διὰ τὸν νέον νὰ τὴν χορεύῃ... (Σελ. 169, στ. γ')

υποφέρει και κάμνει την γυναίκα του δυστυχική με την διηγενή σπαραγμών του χωρισμού.

Διὰ τὰ χορεύουν μενουέτον.

Εν τούτοις την ἐσπέραν ἐκείνην ἦτο εὐθυμος. Διεσκέδαζε με τὴν χαρὰν τῶν δύο ἐκείνων μικρῶν χορευτῶν.

— Ξερότε νὰ χορεύετε μενουέτο ; τοὺς ἠρώτησεν ὕστερα ἀπὸ ἕνα πᾶ- ντὲ κάτρ, τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε παρὰσῦρη ὁλως.

— Μάλιστα, κύριε πλοίαρχε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· ξεύρω τουλάχιστον ἕνα.

— Κ' ἐγώ ! εἶπεν ἡ Ἐλένη.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ δοκιμάσωμεν ἰδιαιτέρως πρὶν τὸ χορεύσωμεν εἰς τὸ σαλόνι, ὑπέλαθεν ὁ νέος, διότι τὰ βήματα ἀλλάζουν ἀναλόγως τῆς μουσικῆς καὶ τοῦ διδασκάλου ποῦ διευθύνει τὸ μενουέτο.

— Ὡ, ναι ! εἶπεν ἡ Ἐλένη· κ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐχόρευσα ποτὲ παρὰ ἐστὶ μάθημα, καὶ μπορεῖ νὰ κάνω λάθος.

— Θὰ σὰς βάλω νὰ τὸ δοκιμάσετε αὐριο τὸ πρωί, ὅταν ὅλοι θὰ εἶναι ἐπάνω, εἶπεν ἡ κυρία Ζολλιέ, καὶ θὰ τὸ χορεύετε τὸ βράδυ, ἂν αὐτὸ κάμνη εὐχαρίστησιν εἰς τὸν κ. Δελάρζ.

— Ὡ, ναι, θὰ μοῦ εἶνε πολὺ εὐχάριστον, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Μὰ μαμμά, δὲν μπορούμε νὰ χορεύσωμε μενουέτο μ' αὐτὰ τὰ φορέματα.

— Ἀλήθεια... πῶς νὰ κάμωμε ;

— Ἐγὼ ἐστὶ μπασὺλό μου ἕνα κοστούμι θαυμάσιον, τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου Δεκάτου Πέμπτου...

— Ναι, ἀλλὰ βρίσκεται ἐστὶ ἀμπάρι.

— Θὰ σὰς τὸ βγάλουν, κυρία, προσέφη ὁ ἀγαθὸς πλοίαρχος.

— Τότε γίνεταί· εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Δελάρζ· ἀλλὰ ὁ κύριος Ριονσαί...

— Ἀς τοῦ κάμωμεν ἐν τοῦ προγέιρου ἕνα κοστούμι, εἶπαν μερικοὶ κυρίαί, τὰς ὁποίας ἐνθουσίαζεν αὐτὴ ἡ δισκείδασις εἰς τὴν μονοτονίαν τοῦ ταξειδίου.

— Ναι, ναι, εἶπαν αἱ ἄλλαι· θὰ ἐργασθοῦμε ὅλες !

— Ἀλλὰ ὕψασμα ;

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐδίστασαν· καθεμία ἐσυλλογίζετο τί ἤμπορούσε νὰ προσφέρῃ· ἔπειτα αἱ προσφοραὶ ἔπεσαν βρογχιδόν :

— Ἐγὼ σατὲν μπλέ ! εἶπεν μία.

— Ἐγὼ κόκκινο βελούδο ! εἶπεν ἄλλη.

— Ἐγὼ σατὲν ρόζ ! εἶπε τρίτη.

— Ἐγὼ ἕνα μαγιὸ μεταξωτό, εἶπε μία νεαρά ὑψίφωνος, ἡ ὁποία ἐπῆγγαγεν εἰς τὸ Ριον Ἰανείρον διὰ νάντικαταστήσῃ μίαν ἀσθενή ἀοιδόν.

— Αὐρίον, κυρίαί μου, θάνασασθουν τὰ μπαούλα ποῦ χρειάζονται, εἶπεν ὁ πλοίαρχος περιχαρὴς διότι θὰ εὐχαριστοῦσε τόσο

κόσμον με τὴν ἀπρόσπτον αὐτὴν διασκέδασιν. Καὶ ὅταν διαλέξετε ὅ,τι θὰ χρειασθῇ διὰ τὸ ὠραῖον αὐτὸ κοστούμι, θὰγοράσω ἀπὸ καθεμίαν ὅ,τι θὰ δώσῃ, διότι δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποστῇ καμμίαν τὴν ἐλαχίστην θυσίαν.

Ἀλλ' ὅλαι διεμαρτυρήθησαν. Ἐννοῶσαν νὰ προσφέρουν ὅ,τι χρειῶδες ἤμπορούσε νὰ εὑρίσκειται εἰς τὰς ἀποσκευὰς των, καὶ ἠρνοῦντο νὰ τὸ πωλήσουν.

Εὐεργετική ἐσπερίς

— Τότε, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, θὰ δώσωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς μετανάστας, τοὺς ὁποίους μεταφέρωμεν, τὰ χρήματα

« Ἡ κυρία Ἀνδρεῦ ἐγραφε τὸ σχέδιον τοῦ προγράμματος... »
(Σελ. 170, στ. γ')

τὰ ὁποία θὰ ἐξώδευα. Μερικοὶ εὐρίσκονταί εἰς φρικτὴν ἀθλιότητά· δὲν εἰξέμω μάλιστα πῶς θὰ κάμουν ὅταν θὰ φθάσουν εἰς τὸ Βουένος Ἀῦρες...

— Τότε λοιπόν, κύριε πλοίαρχε, ἐπρότεινε μία κυρία, ἃς κάμωμεν μίαν ἐκτακτὸν ἐσπερίδα ἐπὶ πληρωμῇ καὶ ὅ,τι εἰσπραχθῇ ἀπὸ εἰσιτήρια, ἃς προστεθῇ εἰς τὴν πρώτην σας προσφοράν. Τί λέγετε, κυρίαί ;

— Ὅλαι ἐδέχθησαν, ἄλλαι μὲν ἐν φιλανθρωπίας, μὲ εἰλικρινῇ προθυμίαν, ἄλλαι δὲ ἐξ ἀνάγκης, διὰ νὰ μὴ φανοῦν φιλάργυροι ἢ πτωχοί.

— Ἄν βάλωμεν ὁμως εἰσόδον με πληρωμῇ, εἶπεν ἡ κυρία Ζολλιέ, δὲν ἀρκεῖ τὸ μενουέτο διὰ νὰ τὴν δικαιολογήσῃ. Θὰ χρειασθῇ καὶ κάτι ἄλλο.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη μία νέα κυρία, ἡ ὁποία ὠνομάζετο Κ' Ἀνδρεῦ. Ἀλλὰ καθεμία ἀπὸ μᾶς εἰμπορεῖ νὰ πλουτίσῃ τὸ πρόγραμμα... ὅσαι τουλάχιστον ξεύρουν νὰ τραγωδοῦν ἢ νὰ παγγέλουν. Τί λέτε ;

Ἐκντάρχησαν ἐν ἀμνηχανία.

— Ἐχομεν εἰς τὸ πλοῖον μίαν χαριτωμένην καλλιτέχνίδα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος· θὰ μᾶς κάμῃ τὴν χάριν νὰ τραγουδήσῃ ;

— Πολὺ εὐχαριστῶς, εἶπεν ἡ νεαρά κοιδός· φθάνει νὰ ἔχω μίαν καλὴν ευνοδείαν.

— Εἶμαι βέβαιος ἐν τῶν προτέρων ὅτι ὁ κ. Ριονσαί θὰ μπορέσῃ νὰ σᾶς συνοδεύσῃ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος.

— Ναι, εἶπεν ὁ Πέτρος· ἂν θέλῃ ἡ κυρία νὰ μοῦ δώσῃ τὴν μουσικὴν, καὶ ἄμα τὴν μάθω, νὰ κάμῃ μαζί μου μιὰ - δυὸ δοκιμῆς.

— Βεβαίωτατα, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ ἀοιδός.

Ἡ κυρία Ἀνδρεῦ ἐγραφε ἐπὶ φύλλου χάριτος τὸ σχέδιον τοῦ προγράμματος καὶ τὸ ἐδιάβαζε δυνατά :

Α'. — Μενουέτον ὑπὸ τοῦ κ. κόμητος Ριονσαί καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐλένης Ζολλιέ.

Β'. — Μονωδία ἀπὸ...

— Βάλετε ἀπὸ τὴν Λακμέ καὶ ἀπὸ τὴν Μινιόν, εἶπεν ἡ ἀοιδός.

— Εὐχαριστῶ. Γ'. ... Τί ἄλλο νὰ βάλωμε ;

Ἐπειδὴ ὅλοι ἐσιωποῦσαν, ὁ Πέτρος ἐπρότεινε νὰ παγγεῖλῃ ἕνα ποιήμα τοῦ πατέρα του.

Βαθμηδὸν ἐπῆραν θάρρος καὶ οἱ ἄλλοι, ἐπρότειναν διάφορα πράγματα καὶ τὸ πρόγραμμα ἐντὸς ὀλίγου συνεπληρώθη.

Ἐπειδὴ ὁμως ὁ Πέτρος ἔπρεπε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ ὅλους, εὐρέθη πρὸ τεραστίως ἐργασίας μελέτης καὶ δοκιμῶν.

Συνεφώνησαν νὰ τῷ παραχωρήσουν δι' αὐτὸ τὴν αἰθουσαν τῶν κυριῶν. Ἐκεῖ ὑπῆρχεν ἕνα πιάνο. Δὲν θὰ εἰσῆρχοντο τοῦ λοιποῦ παρὰ ὅσοι θὰ ἐλάμβανον μέρος εἰς τὴν συναυλίαν. Μόνον ὁ κ. Δελάρζ, λάτρης τῆς μουσικῆς, θὰ ἔκαμνεν ἐξαίρεσιν. Καὶ προσωρινῶς αἱ κυρίαί θὰ συνηθοῖζοντο εἰς μίαν ἄλλην αἰθουσαν, ἀνοιγομένην ἐπίτηδες.

Ἦτο ἀργά. Ἐπρεπε νὰ κοιμηθῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Ο ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΟΥ

Νέα ἐγκατάστασις.

Ὁ κ. Δελάρζ ἐσηκώθη κ' ἐπῆρε μαζί του τὸν Πέτρον, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ φίλια του ἤϋξανε καθ' ὅσον τὸν εὕρισκε συντόν, εὐφυῶ καὶ μετριόφρον.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐσπερίδος, τῆς ὁποίας ὑπῆρχε πρόπον τινα ὁ αὐτοσχέδιος ἥρωας, ὁ νέος δὲν ἐδείξεν οὔτε ἴχνος μεταιοδοξίας ἢ ἀλαζονείας.

— Ποῦ εἶνε ἡ καρπὶνά σου ; τὸν ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΤΙΤΑΝΙΚΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἦς τὰς ἐφημερίδας ἐξακολουθοῦν αἱ λεπτομέρειαι διὰ τὸ φοβερὸν ναυάγιον τοῦ «Τιτανικοῦ» καὶ οἱ ἀνθρώποι ἐπὶ ἡμέρας δὲν ὁμιλοῦν παρὰ δι' αὐτό. Κάποιος εἶπεν ὅτι εἶνε «τὸ μεγαλύτερον ναυάγιον τοῦ κόσμου». Ἡ φράσις, ὅσον φαίνεται ἀστεία, λέγει μίαν ἀλήθειαν. Ποτέ, εἰς καμμίαν ἐποχὴν καὶ εἰς καμμίαν θάλασσαν, δὲν ἐναυάγησε μεγαλύτερον πλοῖον καὶ με περισσότερούς ἐπιβάτας. Καὶ τί ἐπιβάτας ! Πολυκατοικητοῦς ὡς τὸν Ἀστωρ καὶ τὸν Στράους, ποῦ καθένας τοὺς εἶχε πληρώσει διὰ τὸ διαμέρισμά του εἰς τὴν πρῶτην θέσιν... εἰκοσι ὡς εἰκοσιτρεῖς χιλιάδας φράγκα ! Ναῦλος μιά φορά !.. Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε, λέγουσιν, μαζί του καὶ τὸν περίφημον «κιανοῦν ἀδάμαντα», ὁ ὁποῖος ἐστοιχίζεν ἑκατομμύρια καὶ παραδόξως ἔφερε δυστυχίαν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους. Καὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐπνίγη καὶ ὁ ἀδάμας ἐχάθη εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ.

Καὶ ὁμως ὁ «Τιτανικός», τὸ κολλοσιαῖον αὐτὸ ὑπερωκεάνειον, τὸ μεγαλύτερον ποῦ ἐναυπηγήθη ὡς τώρα, θεωρητικῶς ἦτο ἀδύνατον νὰ βυθισθῇ. Οἱ ναυπηγοὶ του τὸ ἐβεβαίωσαν καὶ ἡγγυῶντο μετὰ κεφάλι των. Εἰς κάθε κίνδυνον, ἔλεγον, θὰ τὸ ἐσωζαν τὰ «στεγανά διαμερίσματά» του. Καὶ ἕνα, καὶ δύο μαζί ἂν ἐσπάζαν εἰς μίαν σύγκρουσιν, εἰς μίαν ἐκρηξίν, κ' ἐγέμιζαν νερόν, τὰ ἄλλα, κλειόμενα εἰς τὴν στιγμὴν ἐρημητικῶς, ἦσαν ἱκανὰ νὰ κρατήσουν τὸ σκάφος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅσον φοβερὰ καὶ ἂν θὰ ἦτο μία σύγκρουσις ἢ μία ἐκρηξίς, ποτὲ δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ σπάσῃ δύο συγχρόνως διαμερίσματα τοῦ τεραστίου «Τιτανικοῦ». Καὶ μετὰ ἄλλα τὸ πλοῖον θὰ ἐσώζετο. Ἀλλ' ἡ πράξις, βλέπετε, διέφυσεν τὴν θεωρίαν τραγικώτατα. Εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτον του ταξειδίου ὁ «Τιτανικός» συνεκρούσθη μετὰ τὸ «παγοβοῦνι». Καὶ τρεῖς μόλις ὥρας μετὰ τὴν σύγκρουσιν, ἐπλημμύρισεν ὅλος ἀπὸ νερὰ καὶ ἐβυθίσθη μεγαλοπρεπέστατα, συμπαρασύρων εἰς τὸν ὕγρην τάφον τὰ δύο τρίτα σχεδὸν ἀπὸ τοὺς τριχιλίους ἐπιβάτας του.

Ἀλλὰ διὰ νὰ διαψευσθῇ ἡ θεωρία καὶ νὰ ποδειχθῶν ἐσφαλμένοι οἱ λογαριασμοὶ τῶν ναυπηγῶν, ἔπρεπε νὰ εὐρεθῇ τὸ «παγοβοῦνι» ἐκεῖνο, ὁ φοβερός ὄγκος τοῦ πάγου, ὁ ὁποῖος ἦτο μέγας ὡς μία

νῆσος καὶ ἔπλεε βυθισμένος σχεδὸν ὁλόκληρος. Ἄν τὸ μήκος τοῦ «Τιτανικοῦ» ἦτο ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ἕως τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν, τὸ μήκος τοῦ ἄλλου Τιτανικοῦ, τὸν ὁποῖον εἶχε ναυπηγήσῃ ἡ φύσις, ἦτο ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ἕως... ἐδδομήντη μίλλια ! Ἐ, φυσικά ! ὅτι θὰ ἐπάθαινε μία βάρκα πίπτουσα ἐπάνω εἰς τὸν «Τιτανικόν», ἔπαθε καὶ ὁ πτωχὸς «Τιτανικός» πίπτων ἐπάνω εἰς τὸ «παγοβοῦνι»...

Φαντασθῆτε τὴν στιγμὴν τῆς κατελκυσέως τοῦ «Τιτανικοῦ»... Ὅταν ὁ κολλοσιαῖος ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, πλωτὴ πόλις ἐτοίμη νὰ διασχίσῃ τοὺς ὠκεανούς, πόσον θαυμαστὴ θὰ ἐφάνη ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, πόσον θὰ διέλαμψε τὸ μεγαλεῖον τῶν ἀνθρωπίνων ἐργῶν ! Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ τὴν στιγμὴν τῆς συγκρούσεως... Ὅταν ὁ ἄλλος κολλοσιαῖος ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔκαμε θρύψαλα, ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου ἐμνηδένισθη διαμιᾶς πρὸ τῆς δυνάμεως τῆς φύσεως, καὶ τὰνθρώπινα ἔργα ἐφάνησαν ὡς ἀθύρματα παιδικὰ. Τίποτε δὲν εἶνε, καὶ τὰ μεγαλοπρεπέστερα, καὶ τὰ θαυμαστότερα ! Διὰ τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πολυτελή του καμπίναν εὐρέθη ἔξωρα εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, εἶτε μετὰ τὸν «Τιτανικόν» ἐταξίδευε εἶτε μετὰ τὸν «Καλυδόνα», ἦτο πλέον τὸ ἴδιον...

Σας ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Εἰς ἕνα χωριὸ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ τὰ πτωχότερα, ἐξῴσε μία οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴν μητέρα καὶ ὀκτὼ παιδιά. Ὁ πατέρας ἐφαίνετο ἀκόμη νέος. Ἦτο δυνατὸς καὶ γερός. Οἱ δικοὶ του ὁμως πέθαιναν σχεδὸν τῆς πεινᾶς, διότι ὁ πτωχὸς χωριάτης ἦτο τυφλὸς καὶ φυσικά, ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς τὰ μάτια του, οὔτε νὰ φυτεῖσῃ εἰμπορεῖ, οὔτε νὰ χλαδέυσῃ, οὔτε νὰ τραγῇ, οὔτε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος νὰ κόψῃ ξύλα, οὔτε νὰ κάμῃ τίποτε διὰ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του.

Ἐνα βράδυ τοῦ Μαΐου, ἀφοῦ ἔστρωσεν ἡ γυναῖκα σὲ μιὰ γωνιά τῆς καλύβης ἄχυρον καὶ χράμια, γιὰ νὰ πλαγιάσουν τὰ παιδιά, ὁ ἄνδρας τῆς τῆς εἶπε ὡς ἑλπίς :

— Μαρία, ἄμα κοιμηθῶν τὰ παιδιά νὰ μοῦ τὴ πῆς, γιατί κατὶ θέλω νὰ σοῦ πῶ.

— Καλὰ, εἶπεν ἡ γυναῖκα.

Ὁ Φῶτης ὁμως, τὸ μεγαλύτερον παιδί, — δέκα χρόνων μόλις, — ἀκούσεν αὐτὰ κ' ἐφυλάχθη νὰ μὴ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος. Ἐκλείσει μόνον τὰ ματάκια του κ' ἐκάμωθ πῶς κοιμᾶται.

— Τί θέλεις νὰ μοῦ πῆς, ἄνδρα ; ἀκούσε σὲ λίγο νὰ ρωτᾷ ἡ μητέρα του, ποῦ εἶχε καθήσῃ στὸ πλάϊ τοῦ ἀνδρός τῆς, μετὰ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά. Λέγε μου, γιατί τὰ παιδιά κοιμήθηκαν.

— Ἀχ ! ἐστέναξεν ὁ Ἀναστάσης, βλέπω πῶς σοῦ εἶμαι βάρος, καλὴ μου Μαρία. Ψοφᾶς στὴ δουλειά κ' ἂν δὲ βαστοῦσα τὴν ὀρεξί μου, ἐγὼ μονάχος θὰ ἔτρωγα ὅ,τι κερδίζεις. Ἀκουσε, γυναῖκα. Δὲς μου ἕνα παιδί γιὰ ὁδηγό, κ' αὐριο τὴν αὐγὴ φεύγω.

— Νὰ πᾶς ποῦ ;

— Ὅπου θέλεις ὁ Θεός.

— Καὶ θὰ σάρισω ἐγὼ νὰ φύγῃς ἔτσι, στραβὸς ἀνθρώπος, νὰ μοῦ πάθῃς τίποτα στὸ δρόμο ;

— Ἐγὼ σὲ συντροφεύω, πατέρα ! εἶπε μίᾳ παιδικῇ φωνῇ ἀπὸ πίσω του.

Ἡ μητέρα ἐγύρισε τὸ κεφάλι καὶ εἶδε τὸν Φῶτη ὄρθιον κοντὰ εἰς τὸν τυφλό.

— Πήγαινε γρήγορα νὰ πλαγιάσῃς, παλῆ-όπαιδο ! τοῦ ἐφώναξε, δειχνούσα τὴν ἀδειανὴν του θέσι στὸ ἀχυρόστρωμα.

— Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς τὰ παιδιά κοιμούνται, εἶπεν ὁ τυφλός.

— Ἐγὼ δὲν κοιμώμουν, πατέρα, εἶπεν ὁ Φῶτης ἀγκαλιάζων τὸν Ἀναστάσην, διὰ νὰ μὴ τὸν πετάξῃ ἡ μητέρα του διὰ τῆς βίας εἰς τὸ στρώμα. Κι' ἂν θέλῃς νὰ μάκρυσῃς, ἐγὼ ποῦ εἶμαι πιά μέγας, θὰ σοῦ πῶ ἕνα πρᾶγμα ποῦ θὰ σάρεσῃ, καθὼς καὶ στὴ μάσκα.

— Ἀς τὸν νὰ μιλήσῃ, γυναῖκα, εἶπεν ὁ Ἀναστάσης.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, ὁ μικρὸς ἐξηκολούθησε :

— Πατέρα, γνωρίζεις καλὰ τὸν κύρ Ἀνδρέα, ποῦ ἔφυγε μικρὸς ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ γύρισε πέρσιν πλούσιος, πλούσιος, σὰν τὸ γιατρὸ ποῦ ἔχει τὸ ὠραῖο ἄλογον. Ὁ κύρ Ἀνδρέας, ποῦ με μαθαίνει τώρα νὰ διαβάζω, ξέρεις πῶς ἐπλούτησε ; Νά, εἰς τὴν Ἀθῆνα ἐκαθάριζε καμινάδες, ἔκαθε θελήματα, κουβαλοῦσε γράμματα, ντουλάπες, κρεβάτια, ἕνα σωρὸ... Πατέρα, θέλω νὰ κάμω τὸ ἴδιο κ' ἐγὼ.

— Τί δηλαδὴ ; ρώτησεν ὁ Ἀναστάσης.

— Στάσου νὰ σοῦ πῶ πρῶτα κ' ἕνα ἄλλο. Μία μέρα, εἰς τὴν Ἀθῆνα, ἐκεῖ ποῦ κατὶ ἔκανε, ὁ κύρ Ἀνδρέας ἔσπασε τὸ χέρι του. Τὸν πῆγαν ἀμέσως εἰς ἕνα μεγάλο σπῖτι γεμάτο κρεβάτια καὶ ἀνθρώπους. Ἐκεῖ κάθε μέρα πῆγγαγε ἕνας ἄνθρωπος ποῦ ἔκαγε θαύματα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἐφτεῖασε τὸ σπασμένο χέρι τοῦ Ἀνδρέα ποῦ τώρα τὸ μεταχειρίζεται σὰν τὸ ἄλλο του. Ἐ, δὲν εἶνε μικρὸ πρᾶγμα νὰ στεῖνῃ κανεὶς χεῖρια καὶ πόδια ζωντανά ! Ἐπειτα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐγιάτρευε ὅλες τὰς ἀρρώστειες, ὅλες. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι πατέρα, γιατί μοῦ ρῶπε ὁ Ἀνδρέας. Ἀσε με, μάννα, νὰ τελειώσω καὶ κοιμώμαι. Ἐ, πατέρα, μ' ἀκούς ;

— Σ' ἀκούω, παιδί μου, λέγε.

— Τὰ μάτια σου εἶνε ἔτσι ἡσυχά, ποῦ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ ἂν ἀκούς ἢ ὄχι.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

— Εἶσαι δειλός, Σάντσε, καὶ γι' αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ Δὼν Κιχώτης. Συγχρῶς ὁ φόβος σκοτίζει τὰς αἰσθήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τοὺς κάμνει νὰ βλέπουν τὰ πράγματα ἁλλοιῶτικα ἀφ' ὅ,τι εἶνε. Ἄν φοβάσαι τόσο πολὺ, μείνε πίσω καὶ ἐγὼ πηγαίνω μόνος μου.

Καὶ μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐπτέρνισε τὸν Ἀχαμνῶντα καί, προτείνων τὸ ξύλον τοῦ ὡς νὰ ἦτο δόρυ, κατήλθεν ἀπὸ τὸν γήλοφον καὶ ταχύτητα ἀστραπῆς.

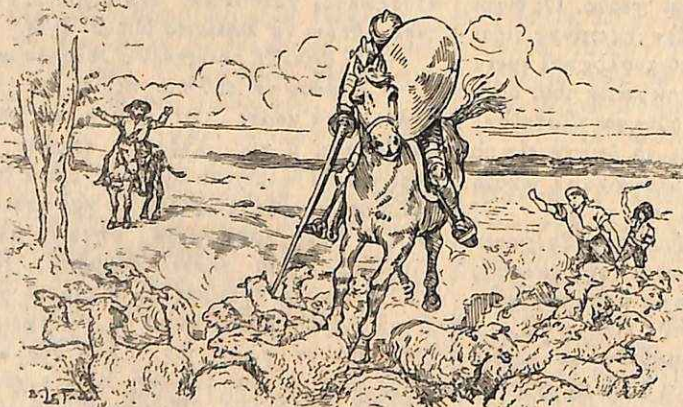
— Ἀφέντη! ἀφέντη! ἐφώναζεν ἀπεγνωσμένως ὁ Σάντσε· ἀφέντη Δὼν Κιχώτης, γύρισε πίσω, γιὰ τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ!.. Εἶνε πρόβατο! κοπάδι ἀπὸ πρόβατα!.. Σὲ παρακαλῶ! σάσου! γύρισε πίσω!

Ἄλλ' ὁ Δὼν Κιχώτης ἐκώφευε πρὸς ὅλας αὐτὰς τὰς σπαρακτικὰς ἱκεσίας τοῦ ἱπποκόμου. Καὶ κραδαίνων τὸ ὄπλον τοῦ, ἐξεφώνιζεν:

— Ἐ, ἔ!.. ἱππόταί ποῦ πολεμεῖτε ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ἀνδρείου Πενταπλίνου τοῦ Γυμνόχειρος, ἀκολουθήσατέ με.

Καὶ ἐφωρμούσε κατὰ τῶν ἀθῶων προβάτων, ὡς νὰ ἦσαν οἱ θανάσιμοί τοῦ ἐχθροί.

Οἱ βοσκοί, βλέποντες τὸν δαιμονισμένον ἐκεῖνον ἱππέα νὰ ποδοπατῇ, νὰ κτυπᾷ καὶ νὰ σκοτώνῃ ἀνηλεῶς τὰ πρόβατα τῶν πνευμένων τῶν νὰ σταθῇ, νὰ παύσῃ. Ἄλλ' ἅμα εἶδαν ὅτι τὰ λόγια καὶ αἱ φωναὶ δὲν εἶχαν κανὲν ἀποτέλεσμα, ἤρχισαν νὰ τὸν πετροβολοῦν λυσσωδῶς.

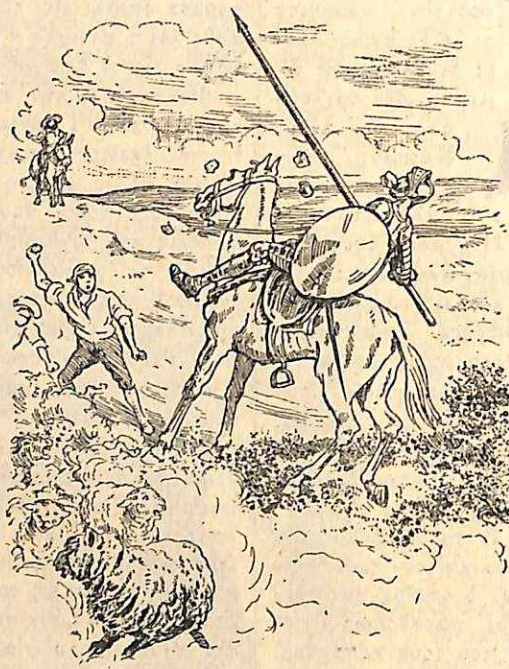

«Κ' ἐφωρμούσε κατὰ τῶν προβάτων...» (Σελ. 172, στ. α')

Ἀφοβὸς ὁ Δὼν Κιχώτης, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὑπὸ τὴν χάλαζαν τῶν πετρῶν, ἐκάλπαζε καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, προκαλῶν μὲ μεγάλας κραυγὰς τὸν θρασὺν Ἀλιφαμφρόνα νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τέλους, διὰ νὰ πολεμήσουν στήθος πρὸς στήθος οἱ δύο τῶν.

Ἐξάφνα μία μεγάλη πέτρα τὸν ἤ-

ρε καὶ τὸν ἐκτύπησε τὸσον δυνατὰ, ὥστε ὀλίγον ἐλείψε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἄλλ' ἐπρόσθαρε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μίαν φιάλην περιέχουσαν κάποιον βάλσαμον, τὸ ὁποῖον ἐπίστευεν ὅτι θὰ τὸν ἐκένανεν ἄφρωτον, καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ στόμα. Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην μία ἄλλη πέτρα τοῦ ἤλθε κατὰ-

«Μία πέτρα τοῦ ἤλθε κατὰμουτρα...» (Σελ. 172, στ. 6')

καὶ τοὺς τραυματίας τῶν, — δηλαδὴ ἐπὶ τὸν πρόβατα — καὶ ἐπράπησαν εἰς φυγὴν χωρὶς νὰ κυττάξουν ὀπίσω τῶν.

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ δυστυχὴς Σάντσε ἔμενεν ἐπάνω εἰς τὸν γήλοφον, ξεριζώνων τὰ μαλλιά του καὶ καταρῶμενος τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐγνώρισε τὸν Δὼν Κιχώτην. Ἄλλ' ὅταν τὸν εἶδε νὰ πίπτῃ ἀπὸ τὸν Ἀχαμνῶντα καὶ τοὺς βοσκούς νὰ φεύγουν δλοταγῶς ἀπὸ τὸ πεδὶον τῆς μάχης, κατήλθε διὰ νὰ ἰδῇ τί συνέβη καὶ ἤρε τὸν ταλαίπωρον κύριόν του εἰς κακὴν κατάστασιν, μολονότι δὲν εἶχε χάσῃ

τελείως τὰς αἰσθήσεις.

— Ἀχ, ἀφέντη Δὼν Κιχώτη, τοῦ εἶπεν εἰς τόνον μομφῆς. Ἐγὼ ὁ καυμένος δὲν σοῦ φώναζα νὰ γυρίσης πίσω; Δὲν σοῦ ἔλεγα πῶς δὲν ἦταν στρατεύματα, παρὰ κοπάδια πρόβατα καὶ προβατίνες;..

— Ἀχ! ὑπέλαβε στενάζων ὁ Δὼν Κιχώτης. Μὲ πόσῃ εὐκολίαν ὁ κατη-

ραμένος ἐκεῖνος μάγος μεταμορφώνει τὰ πράγματα καὶ τὰ κάμνει ἀγνώριστα! Σὲ παρακαλῶ, Σάντσε, κάμε μου τὴ χάρι, ἀνέβα εἰς τὸ γαϊδοῦρί σου καὶ ἀκολούθησέ τους ὀλίγον διάστημα. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ παύσουν παρακάτω νὰ εἶνε πρόβατα καὶ πῶς θὰ ξαναγίνουν ὕψηλοί καὶ ὠρατοὶ ἄνδρες, ὅπως εἶνε πραγματικῶς καὶ ὅπως

σοῦ τοὺς περιέγραψα. Πλησίασε καὶ ἰδὲς πόσα δόντια μοῦ λείπουν. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἔχω πλέον οὔτε ἓνα εἰς τὰς σιαγόνας!..

Ὁ Σάντσε ὁμῶς, στηριζόμενος εἰς τὸν Παρδαλόν του, μὲ τὸ ἓνα μάγουλον εἰς τὸ χέρι, ὡς ἄνθρωπος βυθισμένος εἰς σκέψεις, ἔμενεν ἀκίνητος. Τότε ὁ Δὼν Κιχώτης ἐσηκώθη μὲ κόπον μόνος του καί, κρατῶν μὲ τὴν ἀριστεράν χεῖρα τὸ στόμα του, διὸ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ πέσουν τὰ δόντια ποῦ τοῦ

ἔμεναν, ἔπιασε μὲ τὴν δεξιὰν τὸν χαλινὸν τοῦ Ἀχαμνῶντος καὶ διηυθύνθη μὲ ἀσταθὲς βῆμα πρὸς τὸν ἱπποκόμον του, λέγων:

— Μάθε Σάντσε, ὅτι ἓνας ἄνθρωπος δὲν ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἓνα ἄλλον, παρὰ μόνον ἐφ' ὅσον κάμνει περισσότερα ἀπὸ αὐτόν. Δὲν ἔχεις λοιπὸν ἀνάγκη νὰ στενοχωρῇσαι διὰ τὰ δυστυχήματα ποῦ μοῦ συμβαίνουν, ἀφοῦ σὺ δὲν λαμβάνεις μέρος εἰς αὐτά.

— Ἐγὼ δὲ λαβαίνω μέρος; εἶπε μελαγχολικῶς ὁ Σάντσε. Ὡστε λοιπὸν δὲν ἦτον ὁ γυιὸς τοῦ πατέρα μου, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος, ἐκεῖνος ποῦ τινάχθηκε τὸ πρῶτ' μὲ τὸ πάλωμα; ἔ; Καὶ τὰ σακούλια δηλαδὴ ποῦ ἔχασα σήμερα, δὲν ἦταν δικὰ μου, παρὰ κάποιου ἄλλου, ἔ;

— Πῶς; ἐθάθησαν τὰ δισάκκια, ἤρωτησεν ὁ Δὼν Κιχώτης.

— Ναί, ἀπεκρίθη λακωνικῶς ὁ Σάντσε.

— Ὡστε... δὲν ἔχει γεῦμα σήμερα;

— Ὁχι, ἀπεκρίθη ὁ Σάντσε.

Καὶ προσέθεσε σαρκαστικῶς:

— Ἐκτὸς ἂν ἡ Ἐκλαμπρότης σου μπορῇ νὰ χαρτάσῃ μὲ τὰ χορτάρια αὐτοῦ τοῦ λειβαδιοῦ, γιατί, καθὼς μοῦ εἶπες τὴν ἄλλην φορὰ, συχνὰ οἱ πλανόδιοι ἱππότες βρίσκονται ἐστὶν ἀνάγκη νὰ γευματίζουν καὶ νὰ δειπνοῦν ὅπως-ὅπως.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἄν λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν τῶν διαστάσεων μεταξὺ ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ ἐνὸς φύλλου, δὲν εἴπατε νὰ μὴ ὁμολογήσετε ὅτι ὁ θάνατος ἐνὸς ἀνθρώπου, καὶ τοῦ ἐπιστημοτέρου ἀκόμη, δὲν κάμνει ὅσον κρότον ὁ θάνατος ἐνὸς φύλλου.

Τριάντα χιλιάδες ἀνθρωπίναι γλῶσσαι ἀπεκόπησαν ποτὲ εἰς τὴν Αἴγυπτον, κατὰ τὸν Μελέτιον Παγᾶν, διότι ὠμίλουν Ἑλληνικά. Ἐὰν ὁμοῦ τοῦτο ἐπανελαμβάνετο ὀλίγας φορὰς ἀκόμη, γλωσσικὸν ζήτημα δὲν θὰ ὑπῆρχε βεβαίως σήμερον.

Ὅταν περιπατῶ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ κτυπήσῃ καμμία ἄμαξα, λέγω μέσα

μου: «Στραβοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄμαξάδες;» Καὶ ὅταν εἶμαι ἐφ' ἄμαξης καὶ παρ' ὀλίγον νὰ κτυπήσῃ ἡ ἄμαξά μου κανένα διαβάτην, λέγω πάλιν μέσα μου: «Στραβοὶ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;»

Δ. ΓΡ. Κ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

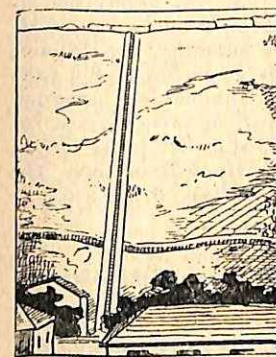
Καλῶς τινε τὴν Ἀνοιῆν
Μὲ τ' Ἀπριλιοῦ τὰ κάλλη,
Μὲ τοῦ Μαγιοῦ τὴ χάρη,
Τὰ ρόδα τῆς Αὐγῆς.

Κάθε καρδούλα ἀνοίγεται
Γιὰ νὰ δεχτῇ καὶ πάλι
Τ' ἀθρόνι ὅ,τ' εἶχε πάρει:
Χαρὲς Πελάου καὶ Γῆς....

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

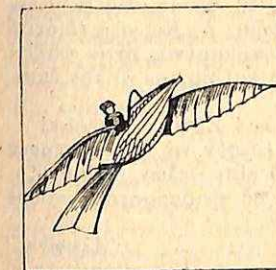
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ

Εἰς τὸ Τρέι-μστάουν, πρωτεύουσιν τῆς νήσου Ἀγίας Ἑλένης, ὑπάρχει μία κλίμαξ αποτελουμένη ἀπὸ ἐπτακοσίας ξυλίας βαθμίδας, εἰς τὴν κλύτην ἐνὸς λόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὕρισκεται τὸ φρούριον. Εἰς τὸ φρούριον αὐτὸ ἀνέρχεται κανεὶς εἴτε διὰ τῆς κλίμακος, ἢ ὁποία ὀνομάζεται κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ, εἴτε διὰ μιᾶς ἀτραπεῦ, ἢ ὁποία ὁμοῦς εἶνε πολὺ μακροτέρα. Οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς προτιμοῦν διὰ τοῦτο τὴν κλίμακα, — ὅταν δὲν εἶνε πολὺ κουρασμένοι.

Καὶ ἄλλο ἀεροπλάνον

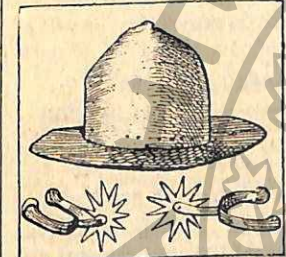
Τῇ 1859, κάποιος ὀνομαζόμενος Λεμπρί, Γάλλος, ἐπενέησεν ἐν εἶδος ἀεροπλάνου ἔχοντος σχῆμα παντοῦ φλας, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καθήμενος ὁ ἀεροπόρος ἔθετεν εἰς κίνησιν δι' ἐνὸς στροφάλου δύο πτέρυγας τοποθετημένας ἐκατέρωθεν. Ὁ Λεμπρί κατάρθωσε μὲ τὸ μηχανήμα αὐτὸ νὰ ἐκτελέσῃ πτήσεις 40 μέτρων καὶ εἶχε μεγάλην ἐπιτυχίαν... εἰς τὸν καιρὸν τοῦ.

Περίεργον ἔθιμον

Ἡ εἰκὼν αὕτη, ἀπὸ φωτογραφίαν, παριστᾷ ἓνα φύλαρχον Μαορί τῆς Νέας Ζηλανδίας. Κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν ἰθαγενῶν, ἔχει τὸ πρόσωπόν του ἐστιγμένον μὲ λεπτότατα καὶ καλλιτεχνικώτατα σχέδια, τὰ ὁποῖα κάμνουν περιεργωτάτην ἐντύπωσιν.

Ἱστορικὰ κειμήλια

Ἴδου τὸ κράνος καὶ οἱ περὶ τοῦ Ὀλιβιέρου Κρόμβελλ, τοῦ μεγάλου ἥρωος τῆς Ἀγγλικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὰ δύο αὐτὰ ἱστορικὰ κειμήλια, πωληθέντα ἐσχάτως εἰς τὸ Λονδὶνον ἐν δημοπρασίᾳ, κατεκυρώθησαν ἀντὶ 52,000 φράγων. Ποτὲ δὲν ἐπωλήθη ἀκριβώτερα ἓνα καπέλλο!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

(Ἐοιήθη ἐπὶ τοῦ Ἀρεως)

ΧΑΡ.. ΧΑ.ΙΝ Τ.ΚΤΕ.

Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Παίγνιον

(Ἐοιήθη ἐπὶ τοῦ Ἀναύρου)

ΛΟΣ	ΚΑ	ΤΡΙΚ	ΦΑΡ
ΛΑΜ	ΛΑ	ΛΑ	ΚΑ
ΚΑ	ΣΑ	ΒΟ	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Θεσσαλίας.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορε νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν **δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θὰ ἀποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α') Ὁ καιρὸς διετηρήθη λαμπρός. Μόνον τὸ ἐσπέρας ἔπιασεν ὀλίγη βροχὴ, ἀλλὰ ἐπαυσεν ἀμέσως. — β') Τάλλαρο (ΝέστοΡ ΑΛΛΑ Τόσα...) — γ') Ἀττική, Βοιωτία, Λακεδαίμων, Ἀχαΐα.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

